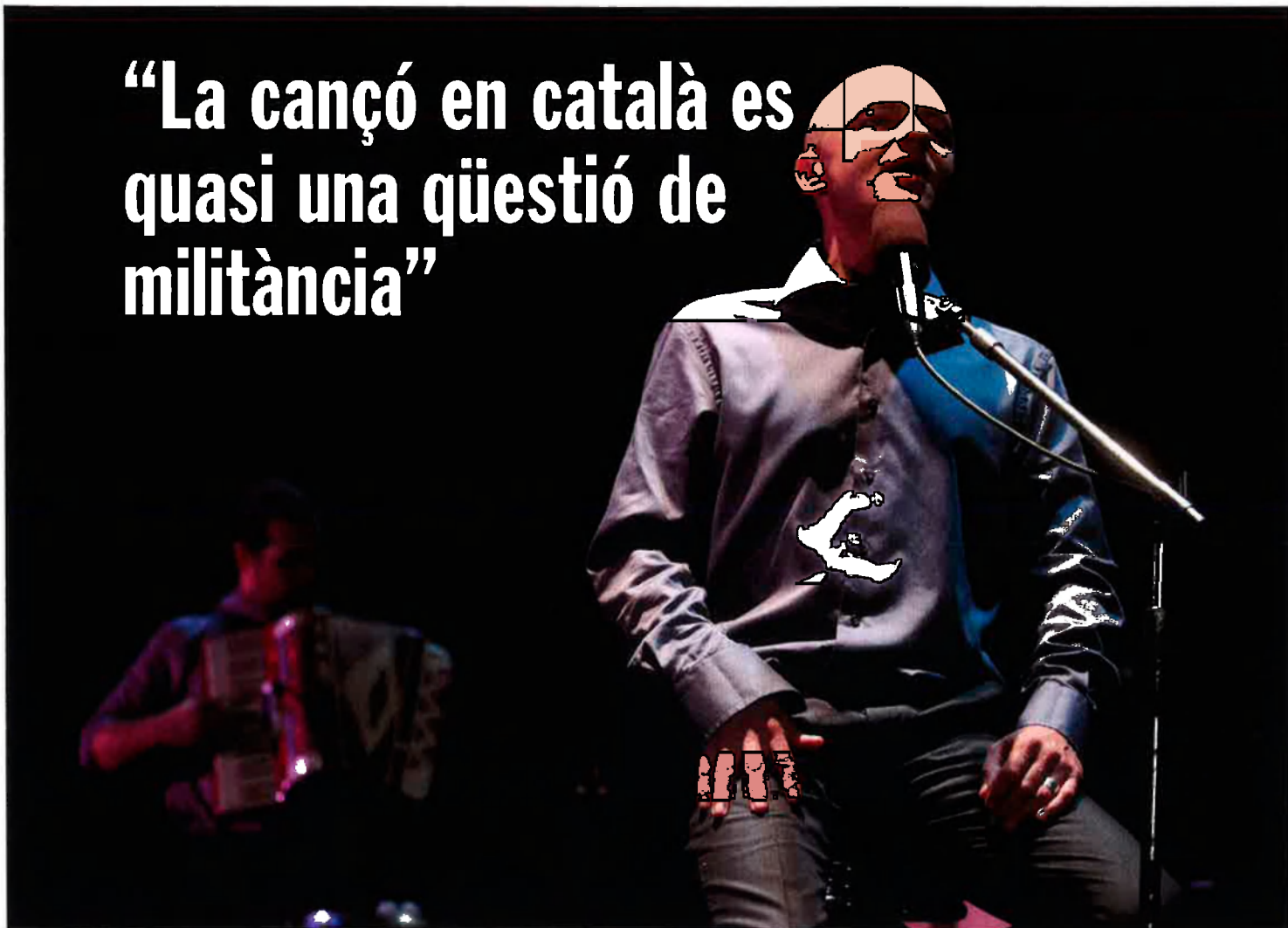

“La cançó en català es quasi una qüestió de militància”

Marc Parrot Rufias (Barcelona, 1967) representarà l'espectacle '50NC, lletra i música', un homenatge a la nova cançó amb versions d'un recull de les peces més importants del moviment. Serà el dia 19 de març a l'Auditori de Barcelona.

Quan va començar la vostra relació amb la nova cançó?

—Era la música que sentia a casa. Crec que gairebé tota la meva generació té la mateixa relació que jo amb aquest moviment musical. L'escoltàvem mentre la sentien els nostres pares.

—Com vau reaccionar quan el Departament de Cultura us va proposar de dur a terme un homenatge als cinquanta anys de la nova cançó?

—Doncs vaig sentir una barreja de sentiments. El primer va ser la por, perquè és una feina que requereix un estudi acurat del moviment de la nova cançó i ho havia d'afrontar des del punt de vista musical i interpretatiu alhora per a poder-ho incloure tot en un sol espectacle. Jo sol no m'hauria proposat, de fer una cosa com aquesta.

—Què us va fer decidir a acceptar la proposta?

—M'oferia la possibilitat d'apro-

fundir les arrels de la nostra música contemporània i recordar totes aquelles cançons. Aquella generació va influir molt totes les següents. Crec que actualment no hi ha cap música que faci la seva música sense haver estat influït per ells. A més a més, tenia l'afegit de poder treballar amb un director escènic que posés ordre a la representació. Això em va fer decidir.

—Com vàreu decidir la tria dels cantants i les cançons?

—Ho vam decidir conjuntament amb un grup de personalitats vinculades al món de la nova cançó. Crèiem que hi havia d'haver la representació plena dels protagonistes i del territori. No volíem descuidar-nos la gent de Catalunya Nord, el País Valencià o les Illes. Potser n'hi hauria d'haver més que els 19 o 20 que hi ha, però l'espectacle s'havia de limitar.

—Us heu decantat per una esca-
nificació molt senzilla...

—Un dels objectius principals que
ens vam marcar a l'hora d'idear l'es-
pectacle va ser que es pogués bellugar
fàcilment, i això només ho podíem
fer amb un muntatge senzill. A més a
més, hi ha una coherència amb tot allò
que s'explica a les cançons. Si la can-
çó per ella mateixa no és bona, l'*at-
trezzo* i la il·luminació no serveixen
de res. En un escenari buit, qualsevol
petit canvi que hi facis té un impacte
superior a la cançó. És la coherència
d'allò que s'explica. Els accessoris
han de ser sempre un extra.

—Per a molta gent la nova cançó
té una forta càrrega social i políti-
ca. Com es fan versions de cançons
d'aquesta envergadura?

—No tothom cantava temes polí-
tics. Jo crec que el principal motiu de
coincidència entre tots els actors de
la nova cançó era la voluntat de can-
tar en català. Pau Ribba, per exemple,
feia la seva "Cançó número set en
colors", mentre Maria del Mar Bonet
cantava "Què volen aquesta gent"
i els del Grup de Folk posaven la
mirada cap al món musical americà.
Simplement, passava tot alhora. El
principal paper que va tenir la nova
cançó va ser la voluntat de ser la veu
del poble. Però, fins i tot les veus,
tenien el seu estil propi: Quico Pi de
la Serra buscava les paraules exactes
per comunicar al públic allò que
volia dir exactament, mentre Lluís
Llach, per exemple, era més poètic.

—La música és una eina de llui-
ta?

—La música és una eina de comu-
nicació fantàstica.

—Què heu aportat a la nova can-
çó amb aquest nou espectacle?

—Jo poca cosa. La principal funció
és recordar que ara fa cinquanta anys
que va començar aquest moviment
que va ser tan important políticament
i socialment, i que el públic pugui
tenir la possibilitat de recordar-lo
mentre veu l'espectacle. És un altre
acostament atractiu a la nova cançó.

—I la resposta del públic ha estat
positiva fins ara?

—La veritat es que molt, sí.

—S'havia de recuperar la figura
del cantautor català perquè actual-
ment ha caigut en l'oblit?

"Qualsevol artista en solitari que faci
recaure importància en allò que diu i com
ho diu es pot considerar un cantautor"

—El món dels cantautors va patir
una forta crisi durant els anys 80,
després de la transició, perquè bo-
na part d'allò que havia fet impor-
tants els cantautors va desaparèixer
o va canviar de forma, i els discursos
s'havien de reinventar. Actualment,
la situació ha millorat, però la música
de cantautor ara té un públic minori-
tari perquè els principals consumi-
dors són els joves, que tendeixen a
escollar una altra mena de música.

—Quin perfil té el cantautor ac-
tual?

—Sortosament, la situació política
ha canviat i es poden abordar temes
més sentimentals. Això no vol dir
que s'abandoni la cançó protesta per-
què encara continua havent-hi coses
de les quals cal queixar-se. Això ha
permès que la figura del cantautor es
modifiqués. I actualment hi ha gent
com Refree, Roger Mas, Pau Alaba-
jos, que tenen una altra manera de
ser cantautors. Jo crec que tot aquell
qui sigui un artista en solitari i faci
recaure importància en les coses que
explica i en allò que diu i com ho diu
es pot considerar un cantautor.

—Hi a qui diu que Marc Parrot
és un cantautor atípic...

—Atípic ho és tothom. Si tothom
fos típic les coses serien ridícules
i avorrides. Però crec que ho diuen
perquè tinc una carrera atípica i no
encaixo en els clixés del cantautor
tradicional. En canvi, sí que dono
importància a les lletres que faig.

—La música s'ha convertit en un
bé de consum de masses o ha per-
dut el paper d'actor social?

—Actualment és un bé de consum.
Ara el paper de la queixa ja no és
atractiu. Els artistes ho hem après
i intentem buscar i fer relluir els
missatges positius. La queixa ja no
necessita la música per a fer-se veure
i saltar la censura, com passava els
anys 60 o 70. Ara, qui opta per fer
cançó protesta és perquè ha escollit
conscientment aquest camí, no per
necessitat.

—A la versió de la cançó "L'es-
taca" de Lluís Llach feu servir un
megàfon per a amplificar la veu. A
la música en català també li fa falta
un amplificador?

—Sí, no hi ha prou difusió i enca-
ra costa molt tot plegat. Durant els
últims anys, les coses han anat millo-
rant quant a mitjans de comunicació,
per exemple, però la música en català
continua afeblida perquè té un mer-
cat reduït. Hi ha molt pocs recursos
per a lluitar contra la invasió dels
productes espanyols i anglosaxons i
això ens condiciona, sobretot en els
moments de crisi. Sense els ajuts ins-
titucionals i la voluntat dels músics,
la cançó en català no existiria. És
quasi una qüestió de militància i de
força vocació dels professionals.

—Així creieu que hi hauria d'ha-
ver més suport dels mitjans de
comunicació...

—No faria gens de mal... Dubto
que tothom compleixi la quota esta-
blerta del 25%. Però insisteixo que el
principal problema és que no tenim
un mercat prou potent. Actualment,
la plataforma de difusió més potent
són els festivals com ara Barnasants.
També hi ha el Sona 9, organitzat per
la revista *Enderrock*, que vetlla per-
què hi hagi relleu musical.

—Dirigiu una discogràfica, sou
productor... Aquesta situació de
què parlàveu ha fet que el músic
català s'hagi de diversificar i rein-
ventar a ell mateix?

—No li ha passat únicament al
català. Això passa a tot arreu. El fet
de ser capaç de fer coses diferents et
permet de sobreviure. Jo tinc la sort
o la desgràcia de no haver viscut mai
dels meus discos i, de fet, des d'un
bon principi, ja em vaig començar
a diversificar. Els discos han quedat
com un espai on faig lliurement allò
que vull fer. Per això l'actual crisi
de la indústria no m'ha agafat des-
previngut.

Marta Rubirola